

Иван Вазов

Практически человек

Недейте прави толкоз гръм,
не ме корете строго,
каквото имам, щото съм,
на себе го дължа, ей богу.

Аз чедо съм на моя век,
можях добре да го изуча
и като умен человек
найдох на щастието ключа.

Наистина, не бях всегда
със съвест скрупульозна;
но пълният джоб не е бед,
а бедността е само грозна.

Какво да сторя, брате мой?
Човек съм: ям и шия,
обичам дом, жена, покой
и мразя сюрмашия.

В света аз практика сторих:
лъгах, печелях, зимах,
сто роли ази промених
и сто начала имах.

Любих, мразих по сметка аз,
клеветях тайно, фалях явно,
пълзях пред всяк кумир и власт,
навождах си врата безславно.

На богатшите бях раб
и никой случайно не пропусках,
и вещо слабий си кораб
по вятъра само пуцах.

Опитах всичко, бърках вред,
писах и в стихове, и в проза,
във всяко дело, слово, ред
от подлост гужадах малко доза.

Така се дигнах аз, така,

не съм лапал кат вази ветър,
у мен бе всичко под ръка
и имаше си raison d'être.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5161>]